

РЕШЕНИЕ

№ 480

гр. Плевен, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. Г.-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-КОВАЧЕВА

при участието на секретаря Ж. Н. С.
като разглежда докладваното от ЕКАТЕРИНА Т. Г.-ПАНОВА Въззивно гражданско дело № 20234400500693 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. От ГПК .

С решение № 260000 от 11.08.2023г по гр. дело № 805/2020г по описа на РС – Левски състав на същия съд е ОСЪДИЛ И. М. Х., ЕГН*****, с адрес: гр.Л., обл. П., ул. В.П. *** ДА ЗАПЛАТИ на „ЛАГУНА 70” ЕООД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр. Л., ул. Е.П., представлявано от управителя С.С. сумата от 1560 лв., представляваща наложена му глоба за извършено нарушение на чл. 12, ал.1, т.3, б. в от Наредба №328 от 28.03.2007г. във вр. с чл. 32, параграф 3 от Регламент /ЕС/ №165 на Европейския парламент и на Съвета, която е платена от дружеството работодател, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане на главницата.

ОТХВЪРЛИЛ Е предявения от И. М. Х., ЕГН*****, с адрес: гр.Л., обл. П., ул. В.П. *** ИСК срещу „ЛАГУНА 70” ЕООД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр. Л., ул. Е.П., представлявано от управителя С.С., с който се претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 13217,69 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месеците януари 2020г. и месец февруари 2020г.

Съдът се е произнесъл и по въпроса за разноските.

Въззивна жалба срещу решението в отхвърлителната част и в частта за разноските е постъпила от И. М. Х. чрез адв. Е. Р. ,в която се възразява, че

макар РС - Левски правилно да е обсъдил събраните по делото доказателства е направил грешен правен извод относно приложимото право. Възразява се, че макар съдът да е приел, че е бил налице сключен договор между работодателя на въззивника и Ди Ейч Ел и Х. е изпълнявал превози по указания именно на Ди Ейч Ел, то не следва да се приложи разпоредбата на чл. 121а от КТ, тъй като Х. е бил командирован да изпълнява превози от името и за сметка на своя работодател, които превози са международни и приложимата нормативна база е тази на НСКСЧ, а не е бил командирован да извършва превози в полза на друга фирма. Според въззивника този извод е повърхностен и не държи сметка, че по този начин датски превозвач използва евтина работна ръка като сключва договор за услуга, по силата на който не дължи директно плащане на работника, а уговорена сума на работодателя. Възразява се, че по този начин се заобикаля трудовото законодателство на ЕС, поради което съдът на ЕС по дело C-815/18 на 1.12.2020г се е произнесъл, че Директивата относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги е приложима към транснационалното предоставяне на услуги в сектора на автомобилния транспорт. Във въззивната жалба се възразява, че при специфичния случай на вътрешни превози в друга държава, за които Директивата относно командироването се прилага следва да се приеме, че с оглед извършването им изцяло на чуждата територия те имат достатъчна връзка с тази територия. Според въззивника чл. 121а от КТ изрично задължава работодателя за срока на командироването или на изпращането на работника или служителя по такъв договор за услуга да осигурява най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците или служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава, в т.ч. и работната заплата. В подкрепа на тези доводи се сочи решение на съда на ЕС от 8.12.2020г по дело C-620/18. Претендира се отмяна на атакуваното решение и постановяване на друго, с което да се уважи предявения от Х. иск в размер на 13 217,69 лв, представляващо неплатено трудово възнаграждение за м. януари и февруари 2020г като се извърши прихващане със сумата, за която Х. е осъден по иска по първоначалната искова молба като се осъди другата страна да заплати и дължимите разноски.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна и възразява, че РС е обсъдил всички обстоятелства по делото и е постановил

правилно и законосъобразно решение. Възражава се, че нормативният ред при командироване на шофьори са специфични и се уреждат от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в аздел четвърти, който се отнася до командировъчните пари. Според въззиваемата страна за шофьорите, които не са командировани да извършват услуга в полза на друга фирма не се прилага режима на чл. 121а от КТ. Според въззиваемата страна няма приемаща държава, Х. извършва международни превози, което предполага преминаването през повече от една държава, но не е налице изменение на трудовото правоотношение. Според въззиваемата страна не може да се направи извод, че Х. е командирован на територията на друга държава член на ЕС, за да се приложи Директива 96/71. Претендира се потвърждаване на атакуваното решение на РС.

Въззивният съд, като обсъди оплакванията в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните доказателства и се съобрази със законовите изисквания, намира за установено следното:

СПОРНИТЕ ВЪПРОСИ касаят вида и характера на извършваната работа от въззивника при командироването му и приложимата правна уредба относно дължимото заплащане

ЖАЛБАТА е ДОПУСТИМА И ОСНОВАТЕЛНА, НО НЕ ПО СЪОБРАЖЕНИЯТА, ИЗЛОЖЕНИ В НЕЯ

РС е приел, че между страните е сключен трудов договор №15/04.09.2019г., съгласно който И. Х. е работел при „Лагуна 70“ ЕООД като шофьор международен транспорт, товарен автомобил на 8 часово работно време, клас 6,6% и основно месечно възнаграждение 560 лв. С допълнително споразумение №4/01.01.2020г. основното месечно възнаграждение е увеличено на 610 лв., клас — 40,26 лв. Трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед №12/02.03.2020 г. на осн.чл.325 т.1 от КТ.

От представените по делото командировъчни заповеди е било видно, че И. Х. за определени периоди от време е бил командирован на различни места на територията на различни държави, като през последните два месеца от правоотношението между страните - януари и февруари 2020г. е изпълнявал възложените му курсове в Дания и Швеция.

От приложените договори и становището на управителя на „Лагуна 70“ ЕООД се установява, според РС, че представляването от него дружество има сключен договор за подизпълнител с ДиЕйчЕл, във връзка с който И. Х. е бил командирован в Дания и Швеция и е работил по услугата превоз на товари в Дания и Швеция, като ДиЕйчЕл е определял мястото от което и до което е следвало да се превози даден товар, за което е издавана и съответната

товарителница.

В отговора по предявения НИ ответникът по този иск е посочил , че И. Х. е командирован в Швеция и Дания през месец януари 2020г. и месец февруари 2020г. и че за м. януари Х. има отработени 26 дни, а за м. февруари - 28 дни.

Според заключението на назначената ССЕ във връзка с претендираното ТВ и командировъчни суми от И. Х., експертизата е разгледала целия период от момента на назначаването до момента на прекратяването помесечно, тъй като от прегледа на представените документи за извършени плащания, се установявало разминаване между осчетоводяване на платените суми и посочените основания в платежните нареждания за преводи от дружеството към И. Х..

Счетоводното отразяване в дружеството е, че начислените суми за ТВ и командировъчни суми са изплатени изцяло. Така на база на счетоводните записвания по сметки 421 /заплати/ и 422 /подотчетни лица/, както и представените платежни документи за плащания от дружеството към И. Х., се установява, че чистата сума за получаване от ищеца е в размер на 2969,58 лв. и че всички начислени суми за ТВ са осчетоводени като заплатени по банков път на посочените дати. Основанията, посочени в самите платежни нареждания не са отразени като забележка в счетоводните операции, това не е задължително, прави се по преценка на счетоводителя или по искане на ръководството.

Заключението на вещото лице по отношение на командировъчните суми — И. Х. е командирован съгласно Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, както е посочено в предоставените заповеди.

Посочени са били заповедите за командироване, които са предоставени на вещото лице по 29 евро на ден.

Начислени командировъчни суми през 2019г. - 5 728,64 лв., заплатени през 2019 г. — 5 423,45 лв., неизплатени 305,19 лв. към 31.12.2019 г.

Начислени командировъчни суми през 2020 г. — 3 062,83 лв., неплатени от 2019 г. — 305,19 лв., платени през 2020 г. — 3 368,77 лв., тоест надплатени 0,76 лв., които са счетоводно салдо по сметка 422 Подотчетни лица.

Според вещото лице вписаното основание на платежните документи не съответства на счетоводното отразяване, но е факт също, че това което е начислено е изплатено в цялост като се проследи целият период на работа на И. Х..

Според експертизата, минималната часова ставка за шофьори в Дания е 163,50 датски крони, които към 01.02.2020 г. са се равнявали на 42,8043 лв. Именно такава е била минималната часова ставка. При преизчисляване на възнаграждението на ищеца, ще се установи следното възнаграждение на ищеца за м.01.2020 и м.02.2020 г. — 13217.69 лв. за доплащане.

Според РС – Левски с нормата на чл. 121а КТ, в сила от 30.12.2016 г., в българското законодателство се транспонира Директива 96/71/ЕО на ЕП и на Съвета от 16 декември 1996 година, относно командироването на работници в

рамките на предоставянето на услуги и се урежда командироването на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги на територията на друга държава - членка на ЕС, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство на Конфедерация Швейцария, като със същата във вътрешното ни законодателство се транспонират разпоредбите на горесцитираната директива. Цитираната разпоредба на КТ е приложима по отношение на всички командировки, отговарящи на описаните в нормата условия, за периода след влизането ѝ в сила, т. е от 30.12.2016 г.

Ищецът претендира заплащане на възнаграждение, определено при условията на чл. 121а КТ за периода януари, февруари 2020г.

РС е приел, че съгласно чл. 121а КТ, командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава членка на ЕС, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария;

а) за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите;

б) в предприятие от същата група предприятия; както и когато работодател, регистриран по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, на Конфедерация Швейцария или на трета държава командирова работник или служител на територията на Република България:

РС е приел, че според ал. 2, изпращане на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато: 1. регистрирано по българското законодателство предприятие, което осигурява временна работа, изпраща работник или служител в предприятие ползвател на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария; 2. предприятие, което осигурява временна работа, регистрирано по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, на Конфедерация Швейцария или на трета държава, изпраща работник или служител на работа в предприятие ползвател на територията на Република България.

Съгласно ал. 4, в случаите по ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 1 за срока на командироването или на изпращането на работника или служителя се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Съгл. ал. 6, когато в съответствие с изискванията на ал. 5 работодателят по ал. 1, т. 2 и предприятието, което осигурява временна работа по ал. 2, т. 2, не осигурят основно трудово възнаграждение в размер най-малко на минималната работна заплата, установена за страната, и/или най-малко на минималния размер на

допълнителните трудови възнаграждения за извънреден и нощен "ФУД» работникът или служителят има право на: 1. неизплатените трудови възнаграждения, които са дължими при спазване на условията на ал. 5, 2. обезщетения или други вземания, свързани с трудовото правоотношение, дължими по закон; 3. възстановяване на неправомерно удържани от трудовото възнаграждение данъци и/или осигурителни вноски; 4. възстановяване на прекомерно високи разходи спрямо трудовото възнаграждение или качеството на настаняването, удържани от трудовото възнаграждение на работника или служителя за предоставено от работодателя настаняване. Според ал. 8, условията и редът за командироване и изпращане по ал. 1 и 2 се определят с наредба на Министерския съвет. Това е Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги, приета с ПМС от 29.12.2016г.

Според РС ищецът по насрещния иск за трудово възнаграждение е командирован да извършва превози от името и за сметка на своя работодател, в полза на същия, които превози са международни и се извършват в чужбина. Нормативният ред в случаите при командироване на шофьори са специфични и те са регламентирани по специален ред в НСКСЧ в Раздел IV Командировъчни пари на персонала на сухоземни, въздухоплавателни и водни транспортни и специални средства. Следователно за шофьорите, които не са командировани да извършват услуга в полза на друга транспортна фирма, не се прилага режима на чл. 121а КТ, доколкото няма приемаща страна в държавата членка, на която те да предоставят съответната услуга. Услугата се извършва в полза на българския работодател, който ги командирова и техните разходи се определят по реда на НСКСЧ, като се имат предвид и специфичните ставки за този вид персонал в Приложение № 3, както и по реда на Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни автомобилни превози на товари и пътници.

В случая, според РС, няма приемаща държава, на територията на която е изпратен И. Х.. Той е шофьор, извършващ международни превози и работата му е свързана с преминаване през повече от една държави. Не е налице изменение на трудовото правоотношение съгласно ЧЛ.2 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. Поради спецификата на работата на шофьори, извършващи международни превози тези норми не могат да се приложат, поради което не може да се приеме, че И. Х. е бил командирован на територията на тези други държави членки, по смисъла на Директива 96/71.

С оглед на изложеното съдът е приел, че за часовете работа или престой в определена държава - членка на ЕС на ищеца по насрещния иск не се следва минималното за същото трудово възнаграждение, поради което този иск следва да бъде отхвърлен. И. Х. претендира неизплатено трудово възнаграждение за месеците януари и февруари 2020г. в размер, съответстващ на минималния такъв за неговата длъжност в Дания и Швеция, а такова не се дължи.

РЕШЕНИЕТО на Районен съд – Левски е недопустимо

Въззивният съд приема, че се касае за жалба в отхвърлителната част и ва частта за разносните като в осъдителната част решението не е атакувано и е влязло в сила.

Решението в атакуваната отхвърлителна част по предявения насрещен иск е недопустимо като постановено по нередовна искова молба.

Видно от материалите по делото и насрещната искова молба са налице твърдения, че И. М. Х. е извършвал курсове за превоз на стоки в Дания и Швеция през месеците януари и февруари 2020 г. По делото не е изяснено за курсове на какви дати става въпрос, в кои конкретно страни – Дания или Швеция като такава разбивка и фактически твърдения в този смисъл в насрещната искова молба не са налице. РС не е положил необходимите усилия и не е изпълнил задълженията си за изясняване на фактическите твърдения в исковата молба и нейното уточняване. Отделно от това следва да се посочи, че в исковата молба се смесват искания за заплащане на трудово възнаграждение и командировъчни средства, но и по отношение на тях няма уточняване за какви дати става въпрос, кои за кой месец са и относно коя от двете страни става въпрос, както и отделните размери по пера за трудово възнаграждение и командировъчни средства. Отделно от това следва да се посочи, че по делото са представени копия на документи относно извършените превози на чужд език, които не са преведени, но не са и заверени като копия като е налице твърдение на ищеца по насрещния иск, че не разполага с оригиналите на тези документи. В този смисъл и въззивният съд не е изисквал преводи на представените незаверени писмени доказателства. След уточняване на насрещната искова молба РС – Левски би следвало да даде указания за какви обстоятелства и от кого следва да се сочат доказателства.

Постановеното решение по нередовна искова молба е недопустимо и като такова следва да бъде обезсилено като пред въззивната инстанция не могат да бъдат поправени пороците на атакуваното решение. Следва да се обезсили решението в отхвърлителната част досежно насрещния иск и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на РС – Левски като се остави

без движение исковата молба и се дадат указания за отстраняване на нередовностите съобразно мотивите на настоящето решение.

При този извод на съда следва да се обезсили и решението в частта за разносните доколкото Х. е осъден да заплати разноски само на РС – Левски, не и на другата страна за уважения първоначален иск, а решението се обезсилва в отхвърлителната му част.

При този изход на делото разноски за въззивната инстанция не следва да се присъждат в полза на въззивника като такива следва да се присъдят при решаване на спора по същество след връщане на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ № 260000 от 11.08.2023г по гр. дело № 805/2020г по описа на РС – Левски В ЧАСТТА, В КОЯТО РС – ЛЕВСКИ Е ОТХВЪРЛИЛ предявения от И. М. Х., ЕГН*****, с адрес: гр.Л., обл. П., ул. В.П. *** ИСК срещу „ЛАГУНА 70” ЕООД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр. Л., ул. Е.П., представлявано от управителя С.С., с който се претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 13217,69 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месеците януари 2020г. и месец февруари 2020г КАТО НЕДОПУСТИМО

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ № 260000 от 11.08.2023г по гр. дело № 805/2020г по описа на РС – Левски В ЧАСТТА, В КОЯТО РС – ЛЕВСКИ Е ОСЪДИЛ И. М. Х. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС – Левски държавна такса в размер на 528,71 лв, 282,10 лв за извършен превод от бюджета на съда и 132 лв деловодни разноски във връзка с поискана информация КАТО НЕДОПУСТИМО

ВРЪЩА ДЕЛОТО на РС – Левски за ново разглеждане от друг състав на същия съд съобразно указанията в мотивите на настоящето решение

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в месечен срок от съобщението при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС на РБ

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____